

«Wel zeker waren ze dat, diep er in», zei de Zevenslaper.

Dit antwoord bracht Alice zoo van streek, dat ze den Zevenslaper eenigen tijd verder liet praten zonder hem in de rede te vallen.

«Ze leerden dan putten», vervolgde de Zevenslaper, die zat te gapen en in de oogen te wrijven van slaap, «en ze putten van alles — van alles, dat met een K begint —»

«Waarom met een K?» zei Alice.

«Waarom niet?» zei de Maartsche Haas.

Alice zweeg.

De Zevenslaper had nu de oogen dicht en zat te knikkebollen. Maar de Hoedenmaker kneep hem weer wakker en toen herhaalde hij: »— van alles dat met een K begint, zooals knollen, en kometen en kurkentrekkers en kracht — je weet men spreekt van «kracht putten». Heb je ooit zoo iets gezien als «kracht putten»?

«Wel, nu je er van spreekt», zei Alice, niet wetende wat te zeggen, «maar ik denk toch niet —»

«Praat dan ook niet», zei de Hoedenmaker.

Dit ruwe antwoord vond Alice dan toch wat al te kras. Hevig verbolgen stond ze op en ging heen. De Zevenslaper viel direct in slaap, terwijl geen der

twee anderen zich blijkbaar iets om haar heengaan bekommerde, ofschoon ze een paar malen omkeek in de hoop, dat men haar terug zou roepen. Het laatst, dat ze van hen zag was, dat ze probeerden den Zevenslaper in den theepot te stoppen.

«*Daar* zal ik ten minste nooit weer naar toe gaan!» zei Alice, terwijl ze haar weg door het bosch vervolgde. «Dat was de onzinnigste theevisite, die ik ooit in mijn leven heb bijgewoond!»

Juist toen ze dit zei, merkte ze in een der boomen een deur op. «Dat is zeer vreemd!» dacht ze. «Maar alles is vandaag vreemd. Ik kon hier wel eens in gaan». En naar binnen ging ze.

Wederom bevond ze zich in een lange zaal en dicht bij het glazen tafeltje. «Nu zal ik ditmaal eens beter oppassen», zei ze in zich zelve. Toen nam ze het gouden sleuteltje en ontsloot de deur, welke toegang verleende tot den tuin. Daarop begon ze aan den champignon te knabbelen, waarvan ze nog een stuk in haar zak had bewaard, tot ze ongeveer een voet hoog was. Toen ging ze door het gangetje en *toen* — bevond ze zich eindelijk in den mooien tuin, te midden der kleurige bloemen en koele fonteinen.